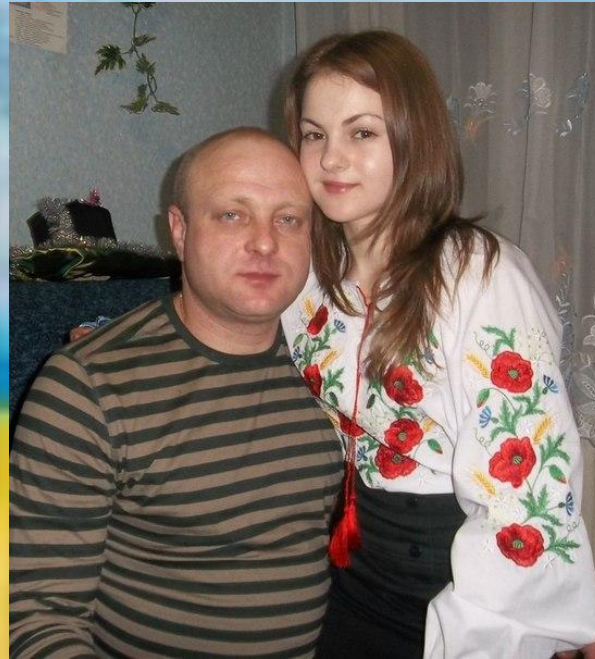

*Тебе немає. Але є мій спомин.
І не згадаю, ні, я спом'яну.
І спом'яну, і пом'яну.
І ще раз війни прокляну.*

Ліна Костенко

З болем і тривогою слухаємо щодня повідомлення про події, що відбуваються на Сході нашої країни. Хвилюємося за долю наших земляків, які гідно захищають Батьківщину, проявляючи мужність і героїзм, відданість країні в такий важкий час

Не одного Героя –
захисника втратила
Жашківщина. Їхні імена
назавжди закарбувалися
в пам'яті кожного: Ігор
Холо, Віталій
Кравченко,
Олександр Бердес,
Сергій Пасічнюк,
Віктор Кумановський...

Кумановський Віктор Анатолійович на військову службу був відібраний за призовом Уманським районним військоматом. 13 липня 2014 року зарахований до списків навчального центру підготовки молодших спеціалістів Державної прикордонної служби України міста Черкаси селища Оршанець імені Ігора Федоровича Момота на посаду водія відділення логістики першої мобільної прикордонної застави. 6 серпня 2014 року, потрапивши у Довжанський котел, востаннє вийшов на зв'язок із молодшим братом

Віктор народився 19 лютого 1975 року у селі Хижня Жашківського району Черкаської області. В 1981 році був зарахований до першого класу Хижнянської середньої школи. Після закінчення 9 класу навчався у СПТУ Білої Церкви та Уманському ДОСАФ. З 1993 по 1995 рік служив на румунсько-українському кордоні у прикордонних військах

Віктор Кумановський загинув з 6 на 7 серпня 2014 року в «довжанському котлі» під час героїчної оборони кордону України під масовими обстрілами з боку Росії. Українські герої з боями вийшли в район Савур-Могили та Амвросіївки. Прорив тривав три доби. Про події того страшного дня розповіли бойові побратими загиблого: Сергієнко Олександр та Талан Олександр, які з болем в серці зазначили, що Віктор вчинив найгероїчніший подвиг – віддав життя за мирне майбутнє своєї країни. Командуванням Державної прикордонної служби України прийняте рішення про представлення Кумановського Віктора Анатолійовича до державної нагороди посмертно

У безутішному горі залишились
батьки, дружина, донька та син,
які вірять в те, що Віктор живий.

Не вмирають герої

Земля не здригнеться, як кров не проллється,
І серце не йокне, як біль не прийме.
А мати тим болем умить задихнеться,
Коли сина за руку війна поведе.
Вдома сум з того часу бродить гостем похмурим.
Кожний день, наче рік, буде марити ним.
Рідні в домі раптом стануть жити минулим,
Боячись втрати того, хто тепер ходить в сні.
Невже ж бо то кара комусь за гріхи,
Чи Бога немає у попелі бою?
Щоразу втрачати уже назавжди,
Або гріти надію, випробовувать долю.
Реальність важка, ну а спомин гіркий
На устах, які вмили солонії сльози.
Хто був там тоді – за тих серце болить,
Ті, хто це пам'ята, не забудуть ніколи.
Повертайся живим, любий сину і батьку,
Не забудь лиш дорогу, грій надією день,
Перед сном помолись. А що ж буде зранку?
Ворог йде на готову щоразу мішень.
Коли винесуть труни, сльози стануть стіною.
Вітер тихо прилине до землі знов сирію.
Не вмирають герої, не вмирають герої!

Ключник Інна, учениця 10 класу

Жашківської загальноосвітньої школи I-III ступенів № 5

